

mahhajätta ehk sedda wallo ommetegi ärraunnustada?" — „Oh, armas isja, wimaks ei aitanud ennam ükski rohhi, fuida ma woižin sedda ärraunnustada." „Se on tössi, ütles tohter, kui rohhud ennam ei aitanud, siis juhhataju minna sind hambaarsti jure, kes sedda santi hammast hopis wälja tömbas, ja andsin sulle sedda nou, enne minne sedda lühhilest wallo fannatada, kui sedda allalist pina. Nüüd on jäalle sesamma lugg; nenda kui sa haiget hammast isse omma suust wälja tömmata ei sanud, nenda ei sa sinnu wälest, egga ja meie legi patto hukkatusest ommaast väest lahti, egga joua omma wäega patto kombeid mahhajätta; fuida woid ja töt räfida, kui wasse so süddames on, wasse-häbbi ja wasse-au. Sellepärast, otst arsti, ja kui se wassutab, siis fannata enneninne nüüd lühhilest wallo, kui ükskord iggawest pina." — „Kes on siis süddamete arst?" lüssis Willem lärmest. „Sesamma kes temma Loja ja Issand on; se kes süddamed ja nerud ärra tunneb ja läbbi katsub. Se pühha wihhaga töe Jummal. Agga temma on ta meie ärraseppitud issa, ja nimmetab ennast isse meie arstiks. Sellepärast ärra karda, arstiniisse hind on ta jo ärramafsetud. Otti tedda palves, allanda ennast temma ette, tunništa omma wigga, passu abbi, ja anna siis omma südda hopis temma hõless, ja loda temma veale, ta aitab wist; temma

on töötanud: „Kus ial sals ehk selm ühhes foos on felle polest, mis nemmad passuvad, se peab neile antama." Willem olli omma täed laua peale pannud ja pea lättpeale. Isja panni omma täe temma pea peale, ja läks siis ärra omma famri. Tülli aea pärast watas Willem Wridli peale, ja ütles: „Armas wend, los lubbad kolmandeks sa passinda minno eest, woi on so meel pahha minno peale, ja las minna ta alw sinnu melest?" „Ei olle pahha, waid süddamest tahhan passuda," ütles Wridli ja andis temmale fät. „Ja tuida woinu minna sind ühhagi sütü pärast alwaks piddada, kui ma mötsen, mis minnust olleks woinud jado, kui mul öppetust egga maenitsust ennam ei olleks olnud, ja olleksin kauemine maimas piddand ümber eksima, ja kui veel pudus ja nälg olleksid hakanud mind liujama, siis ehmatan ma omma enuese eest. Oh, ial, ial ei unustc minna sedda ärra, mis sinnu head, armsad wannemad mulle tewad, ial ei joua ma neid küllalt tänuada. Egga sindki; Ial ei olle sa mind waest poiži alwaks piddenud egga kaddedaks sanud mo peale frige jesse hea pärast, mis wannemad mulle tewad. Tööst nemad on wägga head innimesied! Seit aesi armastasid Willem ja Wridli teine teist veel ennam, ja öige kui olleksid nad töoste wennad olund. Rohkesti poolteist aastat ollid möda läinud, Wridli olli jubba mõnue ramato walmis sirju-